

Liikkeenharjoittajan elämä ei ole ihan kauhean kiireistä; pönöttää kaupassaan ja odottelee asiakkaita. Pyörähtää silloin tällöin ringin torilla ja hakee rinkelipussin Keskitä. Liikkeenharjoittaja on porvari. Hän omistaa useita asuntoja. Tai ei niitä montaa ole, vain kaksi, eikä hän sitä toista omista, vaikka paljon siellä asuukin. Eräänä helmikuisena perjantaina, sen jälkeen kun harjoittamansa liike sulkee ovensa, Liikkeenharjoittaja emäntineen muuttaa yhtäältä toisaalle viettämään hyggeilyviikonloppua. Ei hän tarkalleen tiedä, mitä se tarkoittaa mutta eukko sellaisesta tykkää, niin se oikeastaan riittää syyksi siihen puuhaan vaikka enemmän hän itse pitää perinteisestä mökkeilystä. Niin tai näin, uni maistuu vanhassa mökissä, sillä siellä on hiljaista. Vain hiiren aamutoimet välipohjan kovalevyn päällä kiinnittävät huomion. Se tarkoittaa sitä, että kärppä, joka huolehtii pienjyrsijöitä hengiltä ei ole ollut maisemissa, Liikkeenharjoittaja miettii samalla kun alkaa vääntäytyä ylös lämpimästä sängystään. Silloin tällöin kun hän matkustaa tärkeille liikematkoille, hän yöpyy yleensä autossaan. Paitsi jos liiketoimet ovat menneet poikkeuksellisen hyvin, saattaa hän ottaa halvan hotellin. Erityisellä lämmöllä hän muistelee Kemissä olevaa Hotelli Palomestaria. Myöhemmin mainittavana ajankohtana Liikkeenharjoittaja oli näet lomamatkalla pohjoisessa ja yöpyi yön siinä hotellissa. Tuskin hotelli erityistä muistijälkeä häneen olisi muuten polttanut, mutta Liikkeenharjoittaja oli tuolloin, vuonna 2003 liikkeenharjoittamisuransa alussa, eikä hänellä ollut varaa vuokrata asuntovaunua ja hän joutui pitkän hampain tyytymään polkupyörämatkailuun. Siihen hotelliin ja sen muistoihin; hän siis saapui Kemiin myöhään illalla. Liikkeenharjoittaja oli polkenut maastopyörällään perävaunua vetäen Oulusta, jossa oli edellisen yön teltassaan viettänyt. Hän oli tehnyt havainnon, että oululainen merenrantanurmikko oli ollut yllättävän kylmä vaikka oli juhannuksen jälkeinen viikko ja että selkäänsä ei ollut meinannut alkaa osoittaa liikkumisen merkkejä ja liikettä joutui harjoittamaan todella ennen pyörän selkään kapuamista. Päivän aikana selkä kuitenkin vetristyi, kuten myös akillesjänteet jotka olivat alkaneet Pulkkilan kirkon portailla syödyn lounaan jälkeen narisemaan ja jokainen polkaisu oli kuulostanut askeleelta nuoskalumeen. Asiain ollen kuitenkin tällä tolalla ja koska vertymistä tapahtui, Liikkeenharjoittaja teki päätöksen, että käsillä olevana päivänä tavoitteena on päästä Kemiin ja yöpyä Mansikkakanon leirialueella, teltassa. Vastatuuli oli ollut Liikkeenharjoittajan matkaseurana alusta alkaen. Neljättä päivää jatkuva pohjoistuuli alkoi ohentaa hänen motivaatiotaan, eikä lomailu tuntunut ihan jokaisena sekuntina kivalta. Puuskaisessa puhurissa puurtaen ja välillä satulasta polkimille nousten, Liikkeenharjoittaja koitti saada liikkeensä pysymään yllä. Liikkeen ylläpitäminen on toki hänen intresseissään vahvimpana myös kiireisessä arjessaan, mutta arki ei ehdi tällä lomalla tulla mieleen. Ei ainakaan kiire ja stressi saa hänestä minkäänlaista otetta, koska kaikki energia menee matkantekoon ja ravinnonhankintaan. Ihan vähän energiaa jää myös maisemiin ja syvällä rinnassa olevaan tunteeseen joka kumpuaa miellyttävän hitaasta etenemisestä. Se tunne saa ihan kutinan aikaan ja aiheuttaa tyytyväistä hykerryä mahanpohjassa. Liikkeenharjoittaja onkin keksivinänsä hataran vertauskuvan hitaan matkanteon ja rauhallisen elämäntavan välillä, mutta ei kehtaa siitä kenellekään sen koommin puhua. Ihan lähimmät ja tutuimmat tietävät, että hän kirjoittaa myös silloin tällöin aforismeja lipastonsa syövereihin, mutta sitä ei hän halua yleiseen tietoon. Mitä ihmisetkin ajattelisivat jos liikkeenharjoittajan tapainen tärkeä henkilö harrastaisi hörhöpuuhia. Joka tapauksessa hän oli nyt saapumassa Kemiin. Yöhuoltamon toteemipaalu näytti seitsemää lämpöastetta ja tuulennopeudeksi Liikkeenharjoittaja arvuutteli keskimäärin seitsemää tai kahdeksaa sekuntimetriä. Pohjoistuuli on puuskaista, joten nopeimmillaan ilma halusi tulla syliin reilusti yli kymmenen metrin sekuntinopeudella. Hän muistaa lukeneensa pyöräilylehdestä, että ilmanvastuksesta muodostuu suurin yksittäinen vastusvoima, kun

pyöräilijän nopeus ylittää 16 km/h. Ei Liikkeenharjoittajan kiirettä tarvinnut pitääkään. Oli energian tuhlausta edetä liian nopeasti ja sitä paitsi se vaarantaisi koko reissun, koska eihän matka tapa, hän tietää, ainoastaan vauhti. Hänen mielestään myös suomalaisten kilpahihtäjien olisi hyvä sisäistää tämä neuvo. Saapuminen Kemiin tapahtuu vanhaa tietä pitkin. Liikkeenharjoittaja tietää, että opasteita ei välttämättä ole yhtä kattavasti pienien väylien varrella, kuin moottoriteillä. Ouluun saapuessaan hän näet oli joutunut sestomaan kaupungissa edestakaisin tovin ennenkuin viimein oli löytänyt opastetun pyörätien Nallikarin leirintäalueelle ja siihen oli tärvääntynyt yllättävän paljon aikaa ja energiaa. Mutta nyt kylmyyden aiheuttamat kolotukset ja niskan jäykkyys saivat matkalaisen kiinnostumaan vanhan sisääntulotien varrella olevasta majatalosta. Hän laski ajoneuvoyhdistelmänsä motellin liittymästä alas pihaan ja asetteli sen seinän viereen pystyyn ja asteli respaan. Vastaanotossa ilmeetön setä ilmoitti että yöpymisen taksa oli 96 euroa. Neljä euroa alle satasen hinta ja lämmin eteinen antoivat Liikkeenharjoittajalle taas uskoa alkuperäiseen suunnitelmaan, eli telttamajoitukseen. Liikkeen täytyy jatkua, hän mutisi ja könyysi tsygän selkään. Tämän vierasperäisen, polkupyörää tarkoittavan sanan Liikkeenharjoittaja oli oppinut asuessaan lyhyen elämänvaiheen Helsingissä ja siellä työskennellessään työmaan pumppari eli vesipumppujen hoitaja ajoi aamuisin "tsygäl flemarilt". Nyt esi-Kemin asuntoaluetta puhkoessa ei tuuli niin pahalta taas tuntunutkaan ja edessä näkyi opaste Mansikkanoikkaan. Liikkeenharjoittajan mielestä suunnitelmat ovat tehty muuteltaviksi. Aivan kuten mielipiteetkin, tai kuten hän haluaa sanan tehdä itselleen ymmärrettäväksi; mielen pide, ikään kuin pidike josta mieli haluaa pitää kiinni. Hän haluaa muuttaa vielä kerran yöpymissuunnitelmaansa, sillä tuuli ei todellakaan ole laantunut eikä ilma lämmennyt. Leirintäalue sijaitsee sitä paitsi pienessä ja kapeassa niemekkeessä joka pistää Pohjanlahtea päälakeen. Kylmyys on ennen kokemattomaa tälle kulkurille ja lonkat antaa lokahtavan äänen kun matkamies polkaisee ajokkinsa kohti Kemin kaupungin keskustaa. Seuraavaa kymmenminuuttista hän ei juurikaan enää muista ja vaikka muistaisikin, niin ei halua siitä puhua koska hän on niin kylmissään ja poikki. Jotkut tuntemukset ovat vain sellaisia, ettei niille ole keksitty edes lähelle osuvia adjektiiveja ja helposti niitä tulee kuvailleeksi sanoilla, joita ei koulussa opeteta, eivätkä tee oikeutta yksilössä itsessään koetulle ainutkertaiselle tuntemukselle. Kuten sanottua, seuraava hiirenkorva liikkeenharjoittajan muistijärjestelmän lehtiössä on se, että ystävällinen paikkakuntalainen iltalenkkeilijä sanoo seuraavassa korttelissa näkyvän rakennuksen olevan ihan hyvän hotellin.